

Arrest

nr. 139 468 van 26 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Cambodjaanse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 augustus 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 15 maart 2014 het Schengengrondgebied binnen. Zij is in het bezit van een nationaal paspoort voorzien van een geldig visum type C afgeleverd door de Franse autoriteiten.

1.2. Verzoekster meldt zich op 19 maart 2014 aan bij de administratieve diensten van de stad Halle en wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring geldig tot 12 mei 2014.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 mei 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt verzoekster op 3 juli 2014 ter kennis wordt gebracht.

1.4. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 8 augustus 2014 opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ditmaal vergezeld van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Eveneens op 8 augustus 2014 legt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekster een inreisverbod voor twee jaar op. Dit inreisverbod betreft de in casu bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wijst de Raad op de bepalingen van artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), die stellen als volgt:

“§ 1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

Het verzoekschrift wordt ingediend binnen vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht :

1° indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering;

2° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/1, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming;

3° indien het beroep gericht is tegen de in artikel 57/6/2, eerste lid, bedoelde beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot tien dagen in het geval dit beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of die ter beschikking is gesteld van de regering, tegen een eerste beslissing tot niet-inoverwegingneming. Deze termijn wordt teruggebracht tot vijf dagen vanaf een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming.

[...]

§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervalldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag.”

De beroepstermijnen bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet zijn van openbare orde en moeten strikt worden toegepast.

Nu de thans bestreden beslissing een beslissing betreft die gepaard gaat met een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, dringt de vraag zich op of verzoekster beschikte over een beroepstermijn van 30 dagen dan wel de verkorte beroepstermijn van 15 dagen.

Om te bepalen of een beroepstermijn van 15 dagen dan wel 30 dagen gold, dient in casu te worden nagegaan of verzoekster zich op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet.

Het in casu relevante artikel 74/8, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat de betrokkene de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis, niet zonder de vereiste toestemming verlaat.”

De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien dat de vreemdeling zich reeds dient te bevinden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing. In deze laatste wetsbepaling heeft de wetgever nergens op concrete en limitatieve wijze bepaald welke plaatsen vallen onder ‘welbepaalde plaats’ in voormelde zin, doch wordt gesproken over ‘de plaats waar hij wordt opgesloten, ter beschikking gesteld van de Regering of vastgehouden overeenkomstig de artikelen 7, 8bis , § 4, 25, 27, 29, tweede lid, 51/5, § 1 of § 3, 52/4, vierde lid, 54, 57/32, § 2, tweede lid, 74/5 of 74/6, § 1 of § 1bis’.

In casu dringt de vaststelling zich op dat de beslissing tot vasthouding van verzoekster op grond van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet is opgenomen in dezelfde akte als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 8 augustus 2014. De thans bestreden beslissing betreft een hierop volgende beslissing genomen door verweerder op dezelfde dag waarbij verzoekster eveneens een inreisverbod wordt opgelegd. Het betreffende inreisverbod geeft uitdrukkelijk aan gepaard te gaan met de eerder genomen verwijderingsmaatregel. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van Vreemdelingenwet dient zo ook te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering en dit een accessorium betreft van deze verwijderingsmaatregel (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Gelet op het voorgaande dient te worden aangenomen dat verzoekster reeds kennis had gekregen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering op het ogenblik dat zij kennis kreeg van het thans betreden inreisverbod, hetgeen impliceert dat zij op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing reeds was vastgehouden overeenkomstig artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient te worden aangenomen dat zij zich wel degelijk reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing en dat de verkorte beroepstermijn van 15 dagen gold.

De Raad stelt vast dat de in casu bestreden beslissing verzoekster ter kennis werd gebracht op 8 augustus 2014, waarbij de beroepstermijn begon te lopen op de eerstvolgende dag, met name 9 augustus 2014. De vervaldag was vervolgens 23 augustus 2014, doch omdat dit een zaterdag was, werd deze – overeenkomstig artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet – verplaatst naar de eerstvolgende werkdag, met name maandag 25 augustus 2014. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 29 augustus 2014 ingediende beroep tot nietigverklaring laattijdig is. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Ter terechtzitting gewezen op de bepalingen van artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet, en met name het daarin gestelde dat de beroepstermijn wordt teruggebracht tot vijftien dagen indien het beroep is ingediend door een vreemdeling die zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of die ter beschikking is gesteld van de regering, brengt verzoekster geen verweer naar voor. Noch in haar verzoekschrift noch ter terechtzitting brengt zij een tegenbewijs aan of een middel waaruit overmacht zou kunnen blijken.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg laattijdig ingesteld.

3. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS